

[Lehwald.]

Kommission, der har været nedsat af de to Jagtforeninger, er blevet enige om Sagerne, og det foreliggende Lovforslag er i det væsentlige Resultatet af dette Samarbejde. Jeg skulde tro, at det i Lovforslaget foreslaaede Samarbejde i Reservatraadet yderligere vil befæste det gode Forhold mellem Jægerne og Naturfredningstilhængerne, som jo i Virkeligheden hører sammen i Kraft af, at enhver virkelig Jæger ogsaa elsker Naturen og paa sin Vis er Tilhænger af Naturfredningen. Men ganske vist kan man ikke med fuld Ret vende denne Sætning om.

Der vil blive Opgaver nok for det kommende Reservatraad, Opgaver, som nok kan give Anledning til Divergenser. Jeg tænker her paa den Bekæmpelse af visse Dyr og Fugle, som vil blive nødvendig. Navnlig for Maagernes Vedkommende vil det blive nødvendigt at træffe ekstraordinære Foranstaltninger, selv om de paa visse Maader er nyttige Dyr. Disse smukke og elegante Fugle, der her i Københavns Søer og Parker nærmest virker som en Attraktion for Byen, optræder flere Steder Landet over som en ren Landeplage, idet Maagen er en af de værste Røvere i Naturens store Husholdning. Saadanne Foranstaltninger kan ske uden Skade for Bestanden i Søerne og Parkerne i og omkring København.

I det store og hele kan jeg paa mit Partis Vegne tiltræde dette Lovforslag. Dog mener jeg, at der bør foretages visse Ændringer i og muligvis Tilføjelser til Lovforslaget.

Det i § 6 omhandlede Reservatraad skal bestaa af 5 Medlemmer, hvoraf Formanden udnævnes af Ministeren for Landbrug og Fiskeri og de øvrige 4 Medlemmer ligeledes af Ministeren, men efter Indstilling af Dansk Jagtforening, Landsjagtforeningen, Naturfredningsraadet og Landbrugsraadet, der hver indstiller 3. Jeg forstaar ikke, hvorfor man skal gaa den Omvej. Var det ikke rimeligere, at de 4 Organisationer fik det fulde Ansvar og direkte udpegede hver et Medlem samt en Suppleant for denne? Den højtærede Minister for Landbrug og Fiskeri blev da fri for den sikkert ubehagelige Opgave at skulle vælge imellem de indstillede.

I § 5 staar der:

„For den Indskrænkning i Privatpersoners Ejendomsret, som bliver en Følge af Reservaters Oprettelse, ydes der fuld Erstatning efter de nedenfor i §§ 9, 10 og 16 anførte Regler.“

Man kan nu spørge: Hvad er fuld Erstatning? — og da navnlig i saadanne Sager, hvor maaske et af Taksationskommissionens Medlemmer vilde skønne et meget ringe Beløb og et andet Medlem et meget stort. Vilde det ikke være rigtigt og retfærdigt at have en Appellinstans for de Tilfældes Skyld, hvor Erstatningen blev fastsat helt ved Siden af?

§ 8 angaar Reservatraadets Myndighed til at tillade, at der drives Jagt, og at man færdes paa Vildtreservaterne. Raadet bestemmer Omfanget af saadan Tilladelse, ligesom Raadet har Beføjelse til helt at forbyde Jagt og Færdsel paa Reservatet. Jeg kunde godt tænke mig denne Myndighed udvidet til ogsaa at gælde Jagt paa enkelte Dyrearter uden for Reservatets Omraade. Jeg tænker her paa Reservatet paa Hvardahl, hvor Kronhjortene er fredede. Kronhjorten strejfer i Brunsttiden, som bekendt, langt uden for sit egentlige Omraade og bliver ofte saaret ved Beskydning med Hagl. Det vilde være rigtigt at frede disse stolte Dyr i visse Maaneder og forbyde Brug af Haglpatroner imod dem i Jagttiden. Den nye Jagtlov af 1931 har bevirket en stærk Forøgelse af Jægernes Antal her i Landet, og mange af de ny tilkomne har destoværre ikke opnaaet den Kultur, der hører med for at have Ret til at kaldes Jæger. Derfor er det nødvendigt at fastsætte visse Indskrænkninger og Forbud paa dette Omraade.

Jeg kan ikke tænke mig, at de af mig her nævnte Ændringer kan volde nogen Vanskelighed for Gennemførelsen af den foreslaaede Lov, som er meget ønskelig. Jeg kan tilsige den højtærede Statsminister en velvillig og hurtig Behandling fra min og mit Partis Side, saa at der kan blive Mulighed for Lovens Vedtagelse i denne Samling.

Gunnar Fog-Petersen: Det er min Opfattelse, at hvis dette Lovforslag vedtages, vil der være naaet et betydeligt Fremskridt paa det Omraade, det handler om. Det vil ganske sikkert vise sig mere praktisk, saaledes som det foreslaas her, end saaledes som det hidtil har været, hvor Justitsministeren kunde frede i Henhold til een Lov og Landbrugsministeren i Henhold til en anden.

Det var en meget interessant Tanke at udlægge mindre Dele af Landet, som skulde være faktisk uberørte, for at iagttage, hvorledes Dyrebestanden vilde udvikle sig der. Det er imidlertid min Opfattelse, at de Resultater, man har faaet deraf, ikke har svaret til Forventningerne, idet Omraaderne efter Sagens Natur maatte blive for smaa til, at en naturlig Udvikling af Forholdet